

i dette, det har længe trængt til Kritik og Paatale.“

Jeg har rejst den Sag, fordi jeg synes. at det simpelt hen var min Pligt og Skyldighed. Naar man som Rigsdagsmand har Frikort til de danske Statsbaner og hele Aaret kan rejse omkring, vil jeg spørge: Hvad har man det til, andet end til at tage sig af de offentlige Sager, naar Myndighederne ikke gøre deres Pligt? Naar de, der ere ved Roret, naar Justitsministeren, naar Overinspektøren, naar Bestyrelsen for Børnehjemmene ikke gøre deres Pligt, nu vel, saa maa dog vel vi andre gøre vor. Naar der kommer Forhold af den Art, som her er berørt, til vor Kundskab, maa vi tage os af dem. Og hertil kom desuden, at jeg vidste, det var noget, man forlangte af mig, det var ganske simpelt min Pligt overfor de Vælgere, jeg repræsenterer. Jeg tror, at mine Vælgere i Aarhus, selv om det drejer sig om Interesser, der maaske ikke berøre dem, ville sige: Det er rigtig godt gjort. Og jeg vilde tage det samme Arbejde op, om det laa for paa ny.

Jeg vidste meget vel, hvilke Vanskeligheder der vilde ophobe sig; og navnlig en Ting var jeg klar over, og det var, at hvis der ikke blev nedsat en Kommission i denne Sag, vilde det blive meget vanskeligt at tilvejebringe fuld Klarhed i den; der vilde i saa Henseende optaarne sig store Vanskeligheder. Derfor var der en Ting, jeg hele Tiden fra først af søgte at faa iværksat, og det var at faa Bestyrelsen interesseret for en Undersøgelse ved en Kommission.

Nu havde jeg ganske vist ikke overordentlig megen Grund til at stole paa, at den højtærede Justitsminister i særlig Grad vilde tage Hensyn til det Resultat, denne Kommission maatte fremkomme med. Naar det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup) før i en Strøbemærkning til mig sagde, at jeg i Fjor havde udtalt mig rosende om Overinspektøren, er det rigtigt. Indtil da vidste jeg nemlig ikke andet om denne Mand, end at han gjorde sin Pligt. Men efter at jeg har hørt den højtærede Justitsminister oplæse et Brev fra Overinspektøren ved vore Opdragelsesanstalter, har jeg mistet al Tillid til ham og navnlig efter hans Optræden i denne Sag. Jeg havde ikke Grund til at vente mig stort andet Resultat, end at der blev klart Lys over Sagen. Og hvorfor havde jeg ikke Grund til at vente andet? Maa jeg her erindre Dem om Gangen i Flakkebjerg-Sagen. Da jeg havde været der nogle Gange, gik jeg til den daværende

Bestyrelses Formand og anmodede ham om at undersøge Sagen, idet jeg forelagde ham mit Materiale. Der skete ikke noget. Der blev saa — ikke nedsat en Kommission, men der blev beordret en politimæssig Undersøgelse. Resultatet af denne blev ikke meddelt Offentligheden. Saa vidt jeg erindrer, tilbageholdt Justitsministeren i mange Maanedes Resultatet af disse Forhør, og da vi rejste Sagen ved det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen) i Fjor og forespurgte, hvorledes det hang sammen med disse Forhør, tog den ærede Justitsminister Ordet og erklærede, at Mortensen, om han end ved Løjligheder havde været lovlig haard, alligevel var en udmærket Mand, og som Vidnesbyrd om, hvor fortræffelig en Mand Mortensen var, oplæste den højtærede Justitsminister et Brev fra Overinspektør Brun. Her vil jeg gerne bede det ærede Medlem for Kellerup, der synes at have saa vanskeligt ved at holde sig i Ro — det ærede Medlem bebrejdede mig før, at jeg var saa urolig; det forekommer mig, at han i denne Sag meget vel kunde høre paa mig, ligesom jeg hørte paa ham — om at høre, hvad Overinspektør Brun skriver i dette Brev efter at have læst Forhørene. Det er et Brev, som Overinspektør Brun tilstiller min Meningsfælle Redaktør Jacobsen i Vejle, og som den højtærede Justitsminister oplæste. Han skriver der — det er ifølge Rigsdagstidenden, jeg beder den højtærede Formand om at tillade mig at oplæse det —: „Det hænder endog, at Forældre komme rejsende langvejs fra for at bede mig om, hvad saa end sker, ikke sende Børnene til Flakkebjerg. Efter min bedste Overbevisning er denne Frygt aldeles ubegrundet; i Virkeligheden ere Forholdene paa Flakkebjerg lige saa gode som paa de andre Opdragelsesanstalter, og Mortensen er en dygtig Mand; det har vist sig, at alle de Dreng, Undersøgelingsdommeren overhovedet har kunnet faa fat i, navnlig ogsaa Dreng, der ere udenfor enhver Paavirkning af Anstalten (18-aarige og derover), have erklæret, at de alle have haft det godt paa Flakkebjerg, og alle holdt af Mortensen. Jeg føler mig ganske sikker paa, at dette ogsaa stemmer med Sandheden. Der er nu udarbejdet et Straffe-regulativ, og jeg har personlig paa det nøjeste undersøgt Forholdene og talt med Mortensen, og han forstaaer jo saa godt, at Forholdene der blive fulgte med særlig Agtpaagivenhed.“

Det er Overinspektøren, der vover at